Any III 1986
ABRIL
15
PORTAL OBERT
Revista del Seminari de Barcelona

• el vicari general •

"ENTRE EL QUE ESTÀ MANAT I EL QUE ESTÀ PROHIBIT HI HA UN CAMP ENORME DE LLIBERTAT."

sumari

-ESGLESIA VIVA:
a Cornellà.................. 3

-EL NOSTRE TEMA:
El Vicari Gral. de la Diòcesi. 7

-ACTUALITAT:
Vocació i Missió............. 11

-SIMPOSI DE LA FEDERACIÓ INTERNACIONAL D'ASSOCIACIONS DE LA PREMSA D'ESGLÉSIA F.I.A.P.E. 15

-CLAU DE SOL:
A propòsit de la Gralla........ 16

-LA FE ÉS................................ 19

PORTAL OBERT

CONSELL DE REDACCIÓ

DIRECTOR: *Manuel Coronado i Portillo*

SECRETARI: *Josep Maria Calpe i Melendres*

ADMINISTRACIO: *Josep Maria Turull*

DISTRIBUCIÓ: *Pere Montagut i Piquet*

COMPOSICIÓ GRÀFICA: *Valentí Alonso i Roig*
Sergi Gordo
R. Octavi Sànchez

ESGLÉSIA VIVA ... a Cornellà

COMUNITAT PARROQUIAL DE SANT MIQUEL: UNA GRAN FAMÍLIA

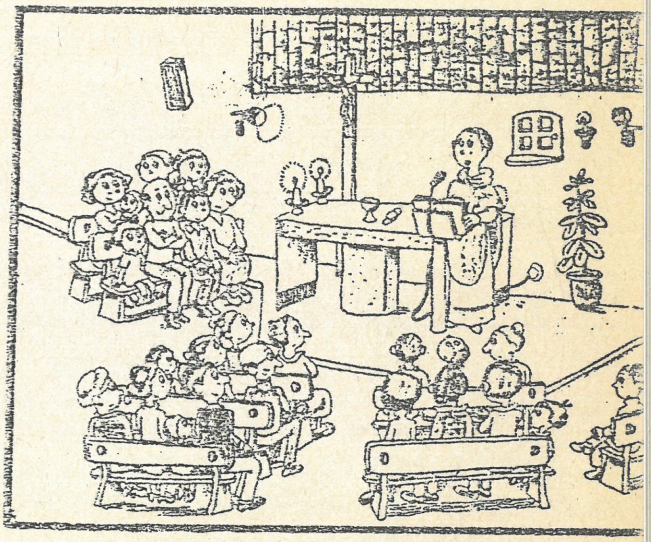

"... una parròquia familiar."

Si hi ha algun adjectiu que sigui adequat per a calificar la meva comunitat parroquial de Sant Miquel de Cornellà, sens dubte aquest és el de ser una parròquia "familiar". Sí, familiar! Ella ha estat la meva família en tots aquests anys del meu camí vers el presbiterat. En ella he estat batejat, en ella vaig rebre per primera vegada el Cos de Jesús, i en ella em vaig confirmar.

A aquesta gran família que formen la gent gran, els adults, els joves i adolescents, els infants, les religioses i els preveres, haig de donar-li les gràcies perquè tots ells són per a mi una gran ajuda, i són ells els qui m'han fet descobrir la meva vocació. Però... no seria molt millor que us els presentés?... esteu d'acord? Doncs, apa, anem a visitar l'arxiprestat de Cornellà, la parròquia de Sant Miquel i la seva gent!

- La gent gran, avis i àvies, pedres vivents de la parròquia, coneixen tota la història de Sant Miquel, els 30 anys d'existència d'aquesta comunitat tan arrelada al barri Pedró, a les seves tradicions i festes. Ells coneixen el moment en què Mn Bach va fundar la parròquia i l'escola que encara avui porta el seu nom. Coneixen moments bons i dolents, moments obscurs i lluminosos, moments difícils també.

- Els adults - l'esforç dels quals ha fet possible l'educació en la fe als infants dins la catequesi, la continuitat dels joves dins la comunitat i els moviments, i el caire familiar dins la parròquia -, treballen als grups de preparació al matrimoni, al baptisme... Alguns són laics amb missió pastoral: uns s'encarreguen de la pastoral de malalts, altres de Càritas, altres de la catequesi... A la parròquia també en tenim alguns que estan a grups de matrimonis que es reuneixen mensualment.

Aquests adults han viscut la transició, tota aquella situació problemàtica dels últims anys del franquisme plens de problemes laborals. Ells són testimonis de les manifestacions que es feien dins les esglésies i Sant Miquel no n'ha estat pas una excepció.

Els adults també han sabut conviure molt bé entre ells, tant els catalans amb els nou-vinguts com viceversa. Cal dir que el problema de les llengües no ha estat gaire greu a la nostra comunitat.

- Trobada de joves -

- Els joves i adolescents també tenim el nostre paper dins la parròquia.

Ja des del principi Sant Miquel va adoptar un caire més juvenil degut a la presència de tres seminaristes.

Ja fa uns anys que uns quants vam emprendre la tasca de preparar mensualment una "Missa Jove" dins la qual hi fem participar tota la comunitat.

La "Missa Jove" aplega els adolescents que es preparen per a rebre el sagrament de la Confirmació i els joves que pertanyen als moviments especialitzats com ara la JOBAC i l'HORA-3. Tots són joves que, participant en grups de revisió de vida, volen continuar seguint Jesús.

Els joves de Cornellà sempre han participat activament en trobades com la de Taizé de l'any 1979, l'Aplec de l'Esperit de l'any passat, o la trobada de Taizé d'aquest any, per dir-ne els exemples més representatius.

No cal dir que molts d'ells col.laboren a la parròquia com a catequistes, als esplais com a monitors, als col.lectius per la pau, als grups ecologistes, a associacions com l'Orfeó Catalònia, el Casal de Joves, el Patronat...

- Els infants són a la nostra comunitat aquells que més renoven la nostra església. Cada tercer diumenge de mes ells són els protagonistes de la seva FESTA. Sí, la festa a la qual tots són convidats pel seu amic Jesús. A ells no els fa cap vergonya participar en la seva festa: uns llegeixen, altres porten les ofrenes, altres toquen la flauta... I tots, sense prejudicis i sense cap mena de por, ajuden des de les 11'15 del matí a preparar la festa: posen les catifes, l'altar petit, el póster, els cantorals.... I s'assajen els cants per començar a una sola veu, espontanis i senzills, amb el cant d'entrada just a les 12 en punt. Aquell dia les parets del temple ressonen més que mai amb la veu dels amics de Jesús: els nens.

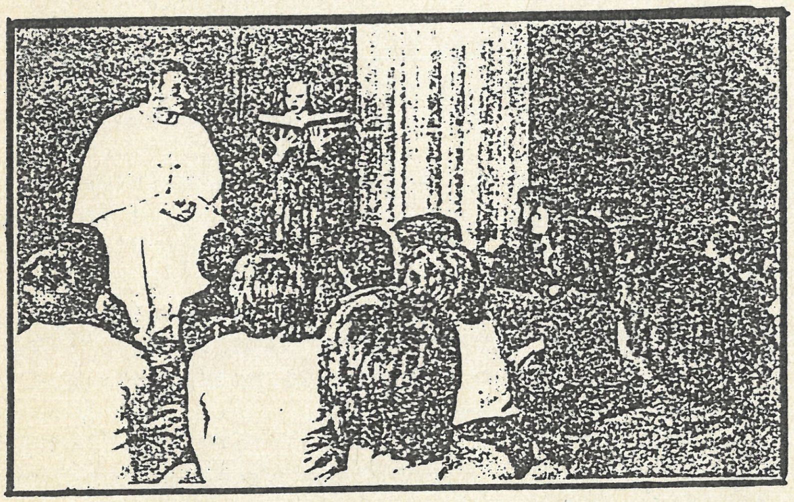

- Missa de nens -

Ells s'eduquem en la fe mitjançant la catequesi setmanal. Alguns estan a l'esplai del barri, l'esplai Mowgli que va néixer a la parròquia. I tots donen a la comunitat un caire d'alegria que ens fa pensar deseguida en les paraules de Jesús: "Si no us feu com els infants..."(Mt 18,3)

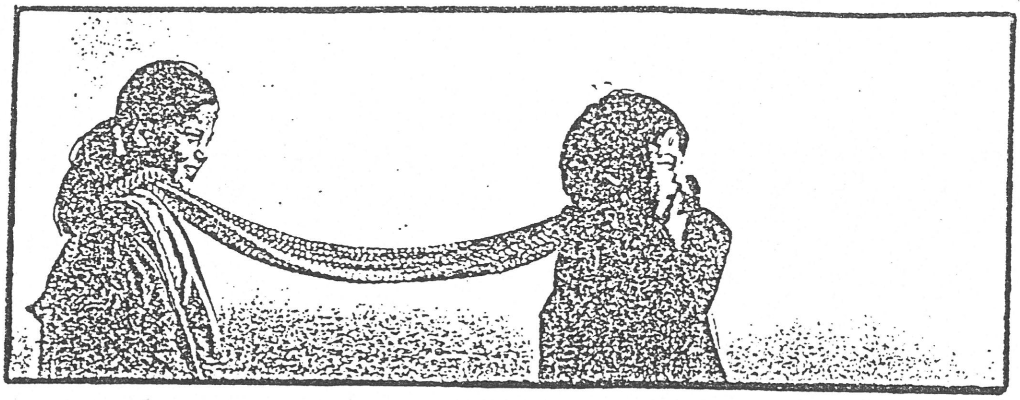

- Les religioses també han contribuït a la història de la parròquia. Al barri tenim les Claretianes i la seva escola que sempre han estat al servei de les necessitats parroquials. Actualment també es cuiden de l'HORA-3. A Cornellà també hi ha Dominiques de l'Anunciata - aquestes religioses van arribar a la parròquia de Sant Jaume, al barri de l'Almeda, i més que fer-se càrrec de la parròquia es van decantar cap als moviments com ara el MIJAC, JOC, ACO, esplai, coral. l'any 1983 van marxar les Germanetes de l'Assumpció i les religioses de María Immaculada, religioses del Cardenal Espínola, les del Servei Domèstic, les de la Doctrina Cristiana -amb escola- i les de Betània -també amb escola-.

Al setembre de l'any 1982 van arribar les missioneres del "Verbum Dei" a la meva parròquia. Elles estan al seu servei i col.laboren activament no només a nivell parroquial -consell parroquial, catequesi, grup de litúrgia, missa de nens, missa jove, grups d'oració...- sinó també arxiprestal -al Servei de Catequesi, a la pastoral de malalts, a la JOBAC...-. Com el seu nom indica es dediquen a la oració i a predicar la Paraula de Déu. La foto ens mostra la capella que tenen al poble de Siete Aguas (València), la seva , diríem, "casa-mare".

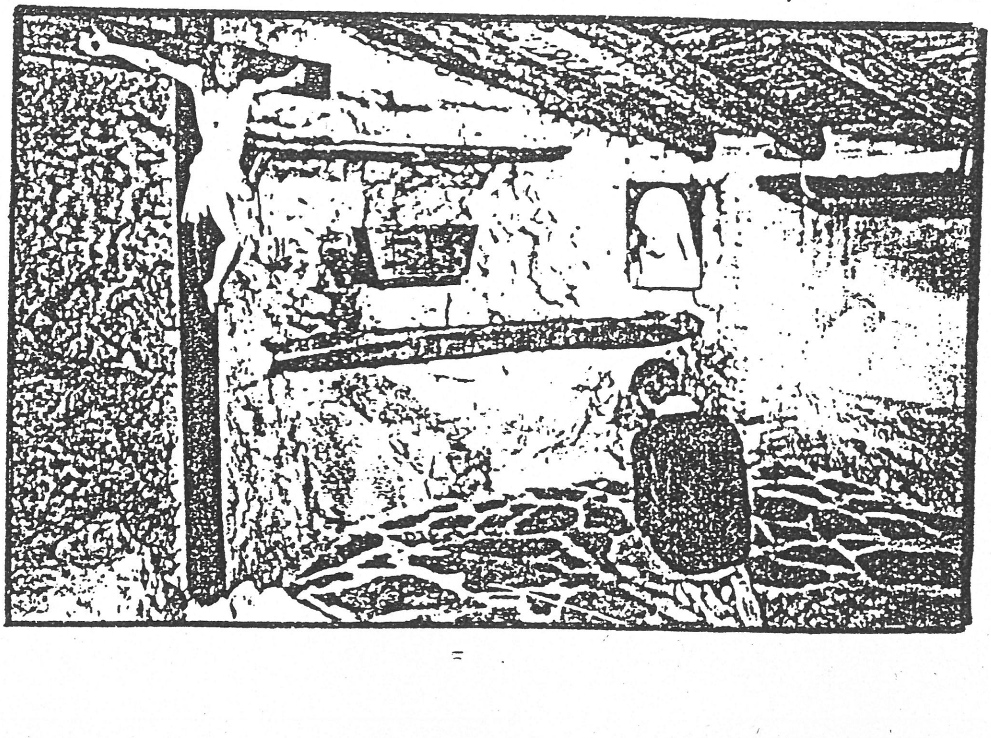

- Els preveres, no cal dir que han donat tota una visió de conjunt a les comunitats parroquials.

L'any passat vam celebrar els 10 anys de la constitució de l'Equip de preveres de Cornellà. Són 10 anys de treball evangelitzador que contenen la història de l'església a Cornellà. Va ser el 1975 quan el cardenal Jubany va declarar l'equip de preveres a la parròquia de Santa Maria, al ordenar els tres seminaristes que treballaven a la pastoral de l'arxiprestat. Aquests eren en Ramon Guilera, ara casat, Eliseu Bordonau, també casat, i Ramon Tarrés. Mn Salvador Torres va ser designat arxiprest.

Juntament amb Mn Torres -exrector de Sant Miquel- i Mn Jordi Jorba -exrector de Santa Maria- han format i formen part de l'equip: Mn Joan Rodríguez -exvicari de Santa Maria-, Mn Ramon Tarrés -exrector de Sant Jaume del barri de l'Almeda-, Mn Josep Torrella -rector de la parròquia Verge del Pilar-, Mn Pere Mota -rector de la parròquia Verge del Carme del barri de Les Planes de Sant Joan Despí-, Mn Josep Cadevall -va ser ordenat el juny del 1980 i actualment és rector de Sant Jaume a l'Almeda-, Mn Josep Maria Fisa -amb dedicació especial als joves, especialment al moviment JOBAC-, Mn Albert Cano -ordenat el maig del 1984, actualment és a Granollers-, Mn Joan Cots -rector de Sant Ildefons-, Mn Aureli Boix -porta els centres de culte dels barris Riera i Fontsanta-, Mn Angel Prat -rector actual de Santa Maria-, Mn Emilià Almodóvar -dedicat a la JOC i al centre de culte del barri Lindavista-, i Mn Joan Sanmartí, l'actual arxiprest de Cornellà i rector de Sant Miquel. L'equip es reuneix setmanalment cada dimecres a la nit.

A Cornellà també hi col.laborem alguns jesuïtes, actualment en Ferran Manresa i Joan N. García-Nieto. Abans, i encara ara tenen una relació, també col.laboraven Rafael de Sivatte i en Josep Maria Rambla.

Concretament, a la meva parròquia treballa des del dia de la seva ordenació el P. Roca-Figuera.

Sens dubte, tot aquest equip de preveres i religiosos ha possibilitat que es faci tota una tasca de conjunt a aquest arxiprestat de Cornellà.

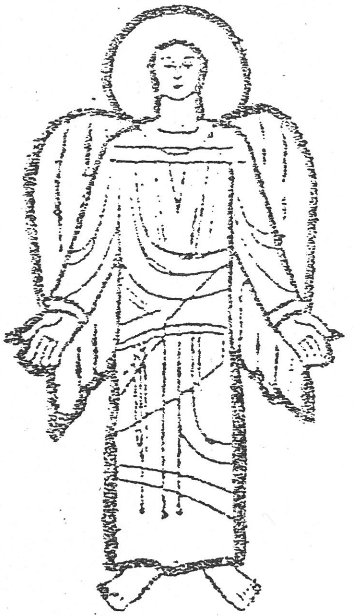

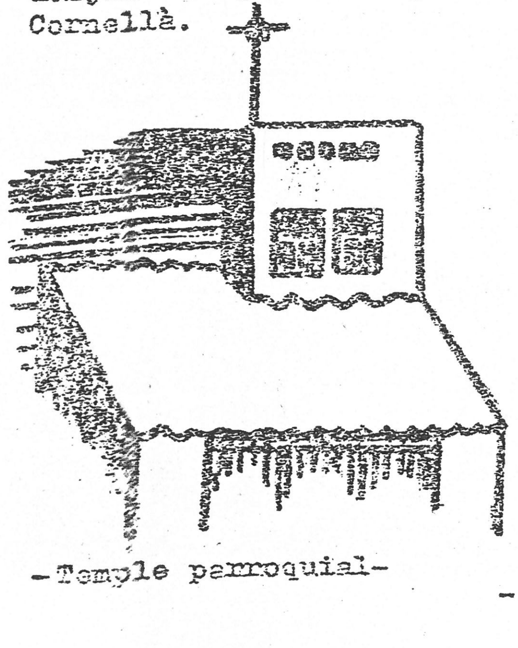

-Temple parroquial-

Bé, amb això acabem la nostra visita per l'església de Cornellà. Què us ha semblat aquesta gran família? He procurat presentar-vos la vida d'aquesta església local que entre tots anem construint intentant respondre a les necessitats d'aquells que més ho necessiten. Si per aquelles coses, la vida us duu per allà, ja teniu una idea del que us hi espera. En tot cas, aquesta església tan nostra vol ser l'església del Crist. Només per això, ja hi sou convidats.

SERGI GORDO R.

EL NOSTRE TEMA

---- EL VICARI GENERAL DE LA DIOCESI ----

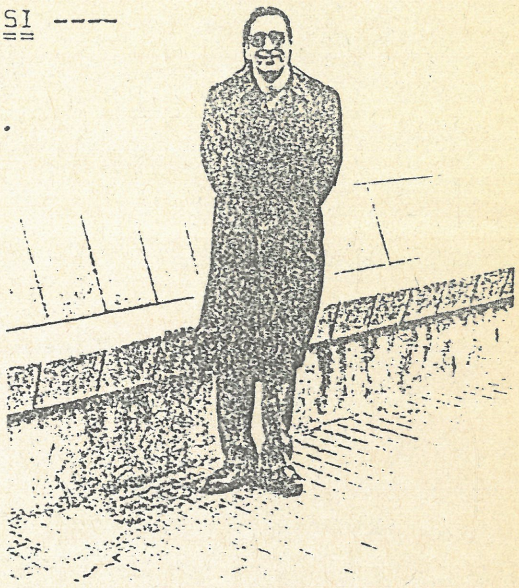

- Mn. LLUIS MARTINEZ SISTACH.

Nat a Barcelona, el 29 d'Abril de 1937. Família de classe mitjana. Estudia batxillerat als maristes del passeig de St.Joan. Entra al Seminari el 1956. Ordenat de prevere el 1961. Es desplaça a Roma coincidint amb l'inici del Concili Vaticà II. Torna de Roma el 1966 i entra a formar part del tribunal eclesiàstic de Barcelona i s'incorpora a l'equip sacerdotal del Guinardó treballant pastoralment. L'any 1968 comença a fer de professor a la Facultat de Teologia, secció St.Pacià i és nomenat secretari de la Conferència Episcopal Tarraconense. El 1979 és nomenat Vicari General de la Diòcesi.

ACTITUD DE DISPONIBILITAT I DE SERVEI - "Tenia una actitud de disponibilitat del que volia Crist de mi, i vaig anar veient que Crist m'anava cridant"..."i de servei a l'Església, a una comunitat parroquial, amb els joves, les colònies, als campaments de Minyons Escoltes, tot això em marcava bastant"...

UN SEMINARI DIFERENT DE L'ACTUAL - A l'ingressar al Seminari es troba "una comunitat molt gran, sempre d'internat que tenia unes conseqüències, però que realment hi havia una riquesa". Ressalta la vitalitat cultural del Seminari on es realitzaven xerrades, conferències, exposicions d'art.

El dia 11 d'Octubre de 1962 es troba a la Plaça de St.Pere a Roma, escoltant les paraules, que l'han marcat, de Joan XXIII: "Quan arribeu a casa vostra agafeu els vostres fills petits i doneu-los un petó i digueu-los que és el petó del Papa". Durant els cinc anys d'estada a Roma és secretari de Mn. Manel Bonet, auditor de la Rota Romana, i es troba amb el llavors, bisbe auxiliar de Barcelona, Narcís Jubany, que l'introdueixen en l'actualitat conciliar.

EL COL.LABORADOR MES IMMEDIAT DEL BISBE - "El Vicari General té la funció executiva a tota la diòcesi, llevat d'uns afers que necessita el mandat especial del bisbe". El Nou Codi de 1983 estableix que és obligatori el nomenament d'almenys un i, si convé per a la diòcesi, més d'un. Tot matisant les diferències entre el Vicari General i el bisbe Auxiliar, afirma: "Els dos poden ser Vicari General, però el primer no necessària-

ment ha de ser bisbe, i aquest darrer és nomenat vicari general". "A la nostra diòcesi el Bisbe Auxiliar tè concedides aquelles facultats per a realitzar determinats actes que es necessita el mandat especial del bisbe diocesà, i això es fa per distingir el bisbe que és vicari general del vicari general que no és bisbe". A nivell de vicaris generals, cadascun té un camp diferent "ens hem de coordinar per no repetir les coses, el Sr. Cardenal ha distribuït les tasques,agafant cadascú diferents aspectes."

LES DELEGACIONS DIOCESANES I EL VICARI GENERAL - El Sr.Cardenal li ha encarregat la coordinació de les diverses delegacions "la relació rau en la tasca de coordinar tot respectant la seva llibertat, la seva iniciativa, incidint sobretot en la coordinació d'aquelles que tenen uns camps diferents però que en alguns punts es toquen".

PRINCIPALS PROBLEMES DE LA DIÒCESI - "La diòcesi de Barcelona té més de 10 ciutats que passen de 180.000 habitants i en conjunt aplega 4.500.000 d'habitants".

-Evangelització. "Tenim el perill de quedar tancats davnt les nostres comunitats que ja coneixen el missatge i el celebren, tenim el problema enorme d'anunciar Jesucrist; Cóm ho fem?,Quins obstacles trobem? , Quines omissions i deficiències tenen les nostres comunitats en aquesta tasca?"

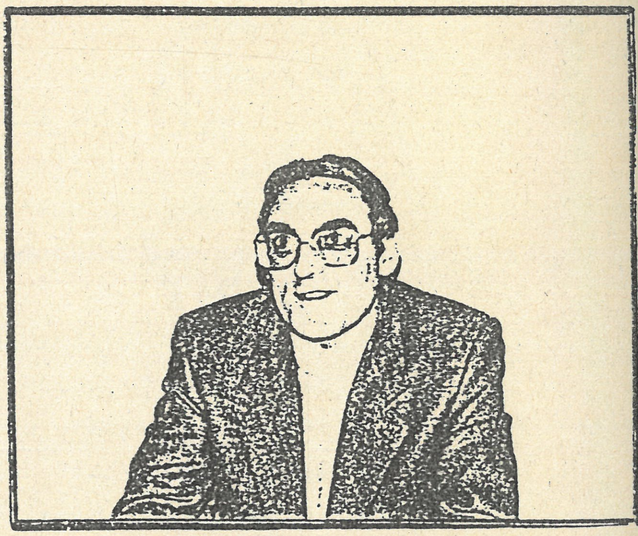

-Catequesi, educació i celebració de la fe. La diòcesi compta amb molts catequistes,s'estan fent grans esforços a tots els nivells "aquest esforç inclou també tot el diàleg amb la cultura, diàleg fe--cultura. Entre Església i cultura encara hi ha un divorci i cal potenciar el diàleg".

-El repte de la solidaritat. "Cal una Església oberta als problemes dels marginats, dels més pobres, dels mes necessitats; el testimoni de la caritat i de l'ajuda fraterna és important en un món on hi ha tant atur i fam, i això és un signe de credibilitat de l'Església de Jesucrist. Ens interpel.la i crec que s'estan fent moltes coses". Segons mossèn LLuís aquests problemes estan configurats d'alguna manera en la Comunicació que el Consell Episcopal va preparar el Febrer de 1986. "Cal que tots els creients de la nostra diòcesi

en prenguin consciència, i cadascú assumeixi, en el seu nivell, el grau de responsabilitat i els compromisos pertinents".

-La descentralització. A la nostra diòcesi hi ha una diversitat d'ambients: urbà, perifèric industrialitzat, rural. El Sr. Cardenal va aprovar un decret on es parlava de l'autonomia i descentralització de les zones pastorals. Actualment hi ha una comissió que ha anat treballant en aquest camp. "Es desitja trobar algunes solucions, però que fonamentalment siguin solucions pastorals, no purament funcionals, sinó que estiguin al servei de la vida d'aquesta Església, de les comunitats i dels creients. És un tema complexe".

LA UNITAT DINS LA DIVERSITAT - Amb la pastoral de conjunt es va avançant cap a una unitat i coordinació. "La nostra diòcesi no és uniforme ni sociològicament ni pastoralment. Les mateixes normes que dóna el Consell de Govern per tota la diòcesi tenim consciència que no han de ser massa detallades. Cada zona amb el seu equip directiu i el seu Consell Zonal ha d'anar-ho concretant". "Les associacions o comunitats eclesials són fruit dels dons i carismes de l'Esperit". En el Nou Codi es reconeixen uns drets dels fidels, drets d'associació, de realitzar obres apostòliques, "el bisbe té el carisme i la funció de regular aquests drets dels fidels, d'orientar els carismes i dons de l'Esperit perquè construeixin la comunitat i no la destrueixin". "També és veritat que hi ha algunes institucions que van al seu aire, però jo diria que en general no, tant institucions com persones d'aquestes institucions estan força integrats en la pastoral de conjunt". "Espais de diàleg com el Fòrum Home i Evangeli, fan un servei, amb iniciatives netament eclesials i que ajuden en la tasca fonamental de l'Església, que és la d'evangelitzar i la de trobar camins de la seva presència en el món".

LA FACULTAT DE TEOLOGIA - Tot valorant l'actual Facultat ens diu: "Hi ha molt més realisme, i crec que això obeeix als actual comments pedagògics i també al contacte, tant de professors com d'alumnes, amb les comunitats i moviments eclesials" on aplicar la Teologia. Amb voluntat decidida es pronuncia per la necessitat d'una universitat catòlica "és quelcom actual, necessari i urgent. Hi ha fonamentalment un problema econòmic. S'ha de fer una universitat de categoria cultural i això demana mitjans. El Sr. Cardenal està interessat en aquesta iniciativa; s'ha de pensar que pot ajudar a tota l'Església de Catalunya".

TENIR RESPONSABILITAT A L'ESGLESIA AVUI IMPLICA ENCARA PRIVILEGIS I PODER ? -"Els càrrecs i les responsabilitats dins l'Església, avui que s'han impregnat de l'Evangeli i crec que més aviat és un servei. És un do de Déu el fet que no s'acceptaria per part dels membres

de l'Església que els que tenen responsabilitat l'exerceixin com un privilegi i amb esperit autoritari. Tots en hem convertit i ho hem entes més evangèlicament".

EL DRET CANONIC -"El Codi és expressió de la comunió eclesial, vetlla per la identitat de l'Església del Crist. Els drets i deures dels fidels i laics, tutelen i granteixen la llibertat dels cristians individualment i comunitàriament". " Entre el què està manat i el què està prohibit hi ha un camp enorme de llibertat i ha de ser molt gran aquest camp perquè l'Esperit de Déu va donant els seus dons". Sobre l'aplicació pràctica del Codi considera que:"ho podem fer amb un criteri ample o restringit, però això ja no seria tant de les normes com de les persones que l'apliquen". Els preveres coneixen el Codi i el valoren en funció de la comunitat eclesial.

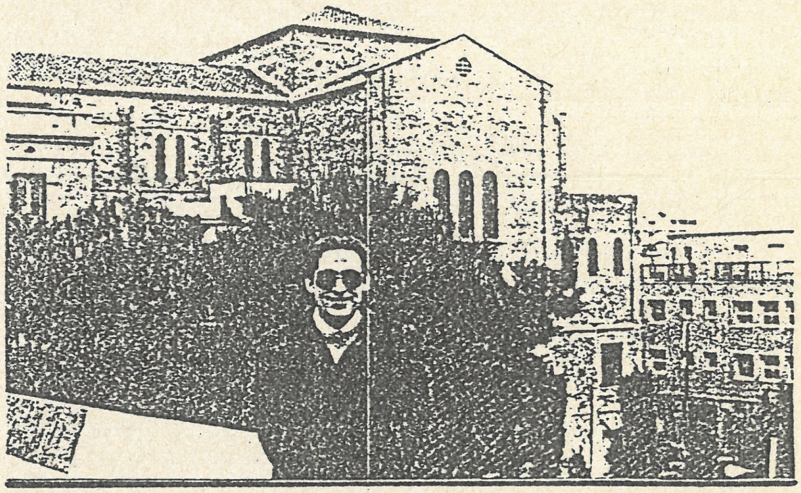

IDENTITAT SACERDOTAL - Conclou donant una visió optimista i esperançadora de l'actualitat " Crec que mai l'Església no ha estat tan bé com ara, ja que els seus membres, des del Papa al nou batejat, volen viure fidels a Crist i al seu Evangeli".

Impressions dels 25 anys de sacerdoci:

- La vocació i la fidelitat a l'Església, a la fe, a l'esperança i a la caritat com a dons de Déu.
- Satisfacció per l'exercici d'aquest ministeri,sense complexes, conscient de les limitacions i les capacitats.
- Dimensió profundament humana de la vocació sacerdotal, viscuda sobretot en el ministeri parroquial.
- No hi ha crisi d'identitat. Han estat 25 anys difícils, però sens dubte de servei a les persones, al món i a l'Església. Identificats amb la cultura, amb una cultura pròpia, la catalana.

Entrevista:

PERE MONTAGUT
VALENTI ALONSO

ACTUALITAT

VOCACIÓ I MISSIÓ

Uf!, és molt difícil expressar amb paraules una vivència tan enriquidora. Aquestes convivències es realitzaren a Los Molinos, a uns 60 Km de Madrid, de l'u al quatre d'abril. Érem uns trenta-dos seminaristes d'arreu d'Espanya: Valladolid, Càceres, Badajoz, Madrid, Astúries, Toledo, Múrcia, Granada, Sevilla, Zamora i Barcelona. Jo era l'únic català, per desgràcia. Durant aquests dies ens van acompanyar tres sacerdots del IEME: Fernando (missioner al Japó), Pere (missioner a Sto. Domingo) i Trujillo (missioner a Moçambic). Omplíem la jornada amb vàries activitats: laudes, xerrada, meditació, reunió per grups, temps lliure, completes, etc. L'horari era prou flexible i eficaç.

Només arribar a la vila marista ja vaig quedà impressionat... Però sobretot em cridà l'atenció la senzillesa dels companys que vaig trobar-hi. Les xerrades anaven enfocades a dos temes centrals: la pau del Regne; i testimoniatge i visió missionera. Ambdós poden unir-se en una sola frase: "Missoner, missatger de la pau".

La pau del Regne. Qui garantitza que a Hiroshima no en seguirà una Hiroshima"? Des del seu naixement l'Església es va sentir enviada a crear i proclamar la pau. Quant més amenaçada estigui la pau, més ens n'hauram de preocupar els cristians.

La gran revelació del pla de Déu i el sentit de la història ens presenta a la Bíblia quan ens explica la creació i l'inici de la història (Gn 1-12). És tota una visió de pau: "Déu veié tot el que havia fet, i era bo". "Jahvè Déu es passejava pel jardí a l'aire fresc del dia"... quan l'harmonia es va trencar (la serpent, Caín, el diluvi), Déu, però, no cesa en l'intent i de nou la restableix. La vocació d'Abraham s'ha de llegir en aquest context: si Israel neix amb Abraham, de bell antuvi nostre Pare li encomana una missió de pau. Els profetes s'encuidaran de desvetllar, orientar i aprofundir aquesta consciència. Una pau que no és precisament absència de guerra, ans més aviat presència de justícia. "El fruit de la justícia serà la pau (Is 32, 16s). "De la petita Betlem de Judà en sortirà el cabdill que portarà la pau" (Mi 5, 1-5).

Les promeses de pau messiànica s'acompliren en Jesús de Natzaret. Zacaries el saluda com aquell qui ve a "guiar els nostres passos per camins de pau". El Sermó de la muntanya -"Feliços els qui treballen per la pau, perquè a aquests Déu els anomenarà fills seus"- serà el gran text del missatge cristà sobre la pau.

Però és a la llum de la resurrecció que aquest missatge pot desplegar el seu potencial incomparable, comprendre's i extendre's. La pau de Jesús no coincideix amb "la pau del món". "La meva pau us deixo, la meva pau us dono...". Per mitjà de la creu, Déu acavà amb l'hostilitat, creà una humanitat nova i establí la pau (cf. Fl 2, 6-8).

La missió de l'Església és shabatitzar el món. Això inclou no només l'anunci i proclamació de l'Evangeli de la pau, sinó també la formació de comunitats que visquin i testimoniïn la pau amb el servei humil i desinteressat al proïsme. Encara ens cal trescar per molts camins abans no puguem dir que la missió ja s'ha acomplert.

Construir el Regne és construir la pau. Amb la justícia s'aconsegueix la pau. Els documents de Puebla denucien la violència que produeix la desigualtat i la injustícia. Els poderosos, anorreats pel diner, el poder i la riquesa, han transformat el seu cor de carn en un de pedra.

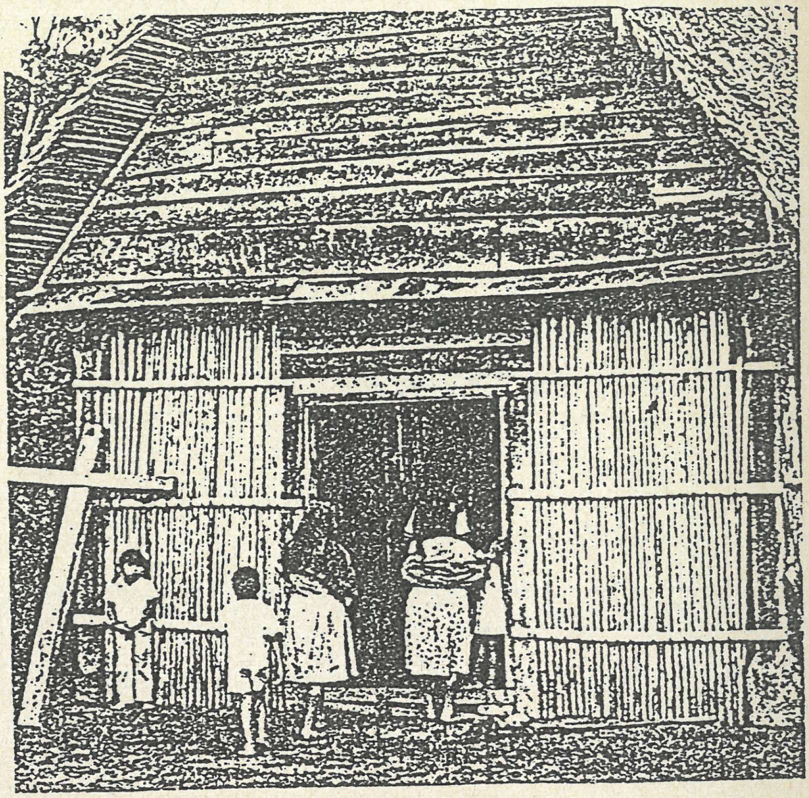

Els pobres de les nostres esglésies de missió són veritables constructors de pau. Déu els escull per tal de confondre, amb la seva debilitat, els forts. En les comunitats de base poden parlar amb franquesa i expressar els seus problemes i inquietuds. Són escoltats i, entre tots i amb unitat, lluiten per una vida més humana. Certament, són autèntics apòstols que anuncien amb senzillesa i alegria el missatge del Crist. Les comunitats són, segurament, la seva única esperança de superar, amb la força de l'amor, la depriment situació en què viuen. És necessària la conversió dels cristians -conversió interior- per assolir un Continent Nou. No fa impur a l'home el que li entra de fora sinó el que li'n surt de dins. Les comunitats de base estan constituïdes per membres d'un barri marginal, del camp, o d'un poblat... i són el ferment del Regne. Els membres més compromesos tenen Bíblia pròpia, gastada i arrugada de tant utilitzar-la, talment si fos el matxet dels camperols, principal eina de treball. Aquests homes saben, per exemple, qui és Abraham, saben que no ha mort, que ara s'anomena Pedro, Carlos o María. Coneixen la vida i la història dels profetes perquè s'han fet amics. Però tanmateix, també saben que si són fidels a la seva fe seran perseguits.

Testimoniatge i visió missionera. Tres diaques ens exposaren el camí i desenvolupament de la seva vocació sacerdotal missionera. Sati, un tipus senzill, obert, amb un agradable sentit de l'humor, és fill d'un barri obrer de Madrid. Diu que la seva vocació sorgí d'una "pedrada" que li féu veure les estrelles... del cristianisme. "Sóc un boig més de la tribu cristiana"; "El meu lloc i la meva missió és : la missió". Julián és un estudiant de Valladolid. El definiria com un inconformista nat, un rebel. No li agrada la corrosiva situació de la societat, tan egoista i consumista. "La resposta a la meva coherència personal serà la missió".
Fermín és un asturià procedent d'una família tradicional cristiana. "M'he adonat que seguir al Crist suposa una contínua conversió que de tradicional no en té res".

També vam delectar-nos amb el testimoniatge de dos missioners, un d'Àsia i un d'Amèrica. Àsia necessita missioners, té fam i set de la Bona Nova (bé que moltes vagades no se n'adoni). Ens explicava en Fernando que els japonesos són molt llestos. Hom no pot dir-los-hi: "jo sóc aquí, vine amb

convertir-vos". Car tenen una societat molt dura i massificada. Només se'ls pot convertir amb el cor, no pas amb la ment. És qüestió de paciència i servei perseverant". Van passar-nos diapositives d'aquest país. Edificis construïts de tal manera que permetin una ràpida destrucció. Un televisor, una estufa, un moble, àdhuc un edifici, duren poc menys de quatre anys els primers, i no gaire més el darrer. El que avui és una cocineria, demà pot molt ben ser una tintoreria. Sofisticats mitjans de transport mouen milions de treballadors cada dia. Per exemple, vam veure el tren més ràpid del món: 240 Km/h. Per tal de compensar l'stress d'aquest accelerat ritme de vida tenen fàcil accés a llocs i àmbits religiosos, d'altra banda prou tradicionals com ara els temples de Buda, on exerciten la respiració i la relaxació. En el treball professional tenen, malgrat tot, una clara mentalitat d'equip, "fan pinya". En Fernando, ajudat per l'atenció que li prestàvem, ens descobrí la vida i tribulacions d'un sacerdot en el Japó.

Amèrica ja és tota una altra cosa. També ens passaren diapositives de Centreamèrica. Vam veure "chiriperos", és a dir, les persones que viuen a barris perifèrics o en zones marginals. Se'ls anomena així perquè per ells, viure és una qüestió de "chiripa". Observem amb atenció una zona suburbial anomenada "Sal si puedes" (qualsevol comentari és sobrer). L'església és una espècie de cabana. Certament, amb una imatge d'aquestes diapositives vam aprendre més que amb una conferència d'hora i mitja. Quasi res!.

A les convivències hi regnava un clima d'amistat, d'alegria i d'unitat. Canviàvem impressions i parers sobre els nostres seminaris i diòcesis. COMPARTÍREM un-a mica el nostre secret interior (vocació, itinerari de la nostra vida).

Aquestes convivències m'han "omplert" molt. Ha calat endins l'amistat d'uns seminaristes simpàtics i ferms, l'experiència viva de missioners i futurs, i el record de tan sols tres dies de pau, alegria, esplai, i vivències compartides.

Francisco SÁNCHEZ

SIMPOSI DE LA FEDERACIÓ INTERNACIONAL D'ASSOCIACIONS DE LA PREMSA D'ESGLÉSIA F.I.A.P.E.

El propassat 17 de Març va tenir lloc el Simposi de la Federació Internacional d'Associacions de la Premsa d'Església, en el marc del II on. Congrés Internacional de la Llengua Catalana.

La FIAPE és una de les sis federacions internacionals que formen la Unió Catòlica Internacional de la Premsa (UCIP).

El setmanari "Catalunya Cristiana" i la secció catalana de l'UCIP, van organitzar el Simposi a Barcelona.

Durant el matí i la tarda, els participants van exposar en sessió de treball, les experiències de la premsa de l'Església en els paisos que representaven. Experiències d'USA, Itàlia, Irlanda, Espanya, Canadà, Alemanya i Catalunya.

A mig matí el Sr. Cardenal va celebrar una missa amb els participants. El Simposi es clogué amb un Sopar-Col.loqui.

Durant el sopar intervingueren: Mons. Joan E. Jarque, director de Catalunya Cristiana, que va presentar l'experiència del setmanari des dels seus inicis fins el que ha esdevingut actualment. Mr. Ferdinand Oertel, president de la FIAPE, que va ammmarcar la seva intervenció en quatre punts - La premsa d'Església, especialment la premsa catolica diocesana és un medi de comunicació social necessari; convé que sigui redactada per periodistes professionals capaç de competir amb la premsa civil. A més de la tasca informativa del què succeix a l'Església tant local com universal cal que es proposi evangelitzar el poble. Molt Honorable Sr. Miquel Coll i Alentorn, que va fer un repàs històric des del 1714 de totes les publicacions de la Premsa Cristiana en català. H.Hanns Sassmann, president de l'UCIP, comentant la situació actual va puntualitzar "l'home d'avui viu summergit per una allau d'informacions fins i tot simultànies, l'esdeveniment i la informació es produeixen al mateix temps, i inclús el comentari. L'home d'avui malgrat que sap tantes coses es troba més perdut que mai".

Presidiren el sopar el Sr. bisbe auxiliar Ramon Daumal, el Vicari General Mn. Lluís Martínez Sistach , Mons. Joan E. Jarque i Jutglar i el President de la Comissió Episcopal pels mitjans de comunicació social, i bisbe de Badajoz, Antonio Montero Moreno, que declarà a PORTAL OBERT en exclusiva : " S'ha d'acceptar que la premsa no només reflecteix els esdeveniments sinó que també els interpreta i ho fa segons una clau social, ideològica, política. I tot això és legítim sempre que no hi hagi una indoctrinació ni una manipulació". I prossaguí "la comunicació social cristiana d'alguna manera descobreix la Paraula de Déu en el temps, en general és necessària i complementària envers una bona formació cristiana.

Enviats especials.

A propòsit de la gralla

És dissabte a la tarda. Estic assegut davant el televisor. De sobte, sento un xiulet sorollós que atabala a l'àvia, fa esgarrifar a la mare i engresca al meu germà petit. És quelcom estrepitós. Del balcó estant veig uns joves que bufen un tub de fusta del qual en surt aquest so tan estrident. És la gralla.
Al seu darrera, un estol d'infants i joves hi fan tabola: és la cercavila.
Aquest ambient de festa i tradició, el propi de les gralles, és el que engresca força joves a tocar la gralla.

Ens agradaria explicar-vos quatre coses d'aquest instrument. Primer, fem cinc cèntims de la història que du al seu darrera i, després, vegem-ne les principals característiques.
Segons la teoria del musicòleg alemany Curt Sachs, un instrument és més antic quan més escampat es troba. Aplicada a la gralla, vegem que l'estructura bàsica del tub de fusta que sona per acció d'una llengüeta, està estesa per tot el món islàmic i la cultura celta. Per tant, hom constata la seva antigor. A la península ibèrica ens arribà amb diversos noms segons els pobles que l'adoptaren. Durant segles i fins les acaballes del segle XIX, la gralla es tocava sempre amb flabiol i tamborí. D'aquí se'n deriva la moderna cobla de sardanes. El tiple, per exemple, és un descendent perfeccionat de la gralla.
Les gralles han estat sempre l'acompanyament obligat de certes expressions folklòriques de Catalunya, com ara les Moixigangues i els Castells.

Les músiques de les moixiganges són composicions del segle XVII especialment per a gralla. Avui, només resten les de Sitges i Vilafranca. Aquesta darrera, va desaparèixer per uns decenis en el segle passat però s'han recuperat l'any propassat (1985).
Però és bàsicament als castells a qui es deu la conservació de l'instrument. Durant el segle passat apareixen molts grups de grallers i es perfecciona l'instrument allargant-li les dimensions i, en conseqüència, la tessitura.

A principis de segle s'inicia un procés de decadència, sobretot degut a l'aparició de la m gafonia, fins a quedar relegada al toc dels ca tells. Això va provocar la davallada dels grups grallers. La crisi durà fins els anim anys setanta. D'aleshores ençà, la gralla ha anat prenent una embranzida que dura fins avu L'instrument s'ha popularitzat i estès a molt racons del país.

La gralla està formada per tres peces: L'inxa (de doble canya), el tudell (metàl·lic) i la gralla pròpiament dita (fusta).

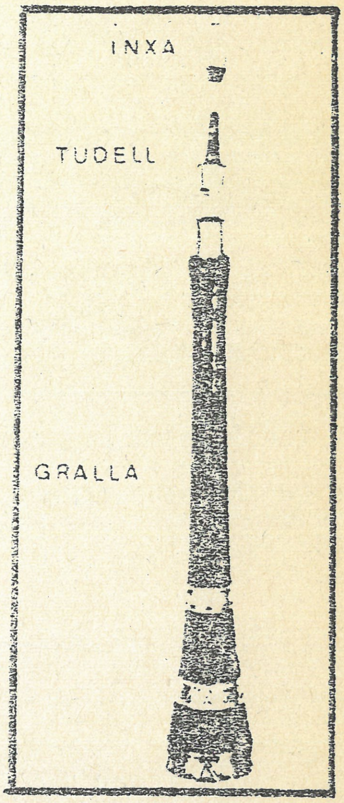

Té sis forats per a les notes, dos de laterals per a millorar la qualitat del timbre i un al darrera per a les notes agudes.
La tessitura va del Sol2 al Do4 i, per tant, permet l'execució d'una octava i mitja amb totes les corresponents alteracions. Però, per qüestió pràctica, les partitures de gralla s'escriuen en clau de Sol fent correspondre el Sol2 al lloc del Sol3, el de la segona ratlla del pentagrama.
Bé que és un instrument de fàcil digitació, en canvi, és força difícil d'assolir una tècnica de buf que afini amb precisió totes les notes -especialment les agudes.
Pel seu to popular i sobretot per la seva

potència, és un instrument idoni per a la animació de grups, vetllades i festes.

. . .

Quantes vegades al crit de "Pit i amunt!" les gralles han començat, com si fos una estrepitosa lletania popular, la seva melodia que concentra i estimula als castellers! I al seu torn han sabut callar d'emoció quan, durant la festa major de Vilafranca (1985) els Castellers van carregar ardidament el cinc de vuit primer de la seva història (la catedral dels castells) i l'anxaneta encimbellà aquella munió d'esforç i passió per quelcom que es duu a les venes i identifica un país.

Grallers "L'atzavara" de Vilafranca,
aixecant un castell.
És com si cridessin: "PIT I AMUNT!".

Si us animeu a tocar la gralla, en Sete de Vilafranca ja us n'ensenyarà.

Joan Ramon Bullit i Josep Temporal.

LA FE ES...

Para un lingüista agnóstico, la "fe" es una "efe" que ha perdido la "e" inicial.

Para un lingüista cristiano, en cambio, la "fe" es la primera sílaba de la palabra "fe-li-ci-dad".

Cristo es el cirujano que opera en los ojos de la fe.

La fe es una virtud en constante reparación. Ya lo dijo Santiago (cf. 2,14 ss): la fe sin OBRAS es una fe muerta.

Hasta los químicos reconocen que la "fe" es el símbolo del hierr

La fe es una señora muy simpática (todo el mundo la "abraza").

El cristiano adopta todas las posiciones: se "asienta" en el amor, se "apoya" en la esperanza... y "permanece firme" en la fe.

Yo, al igual que vosotros, pienso que la fe es un DON. A veces, no obstante, cuando me dirijo a ella, le digo: "doña".

Desde que oí que la fe movía montañas he pensado que Alí-Babá sería un buen cristiano.

Cuando el creyente pierde la fe, exige en seguida el libro de reclamaciones de la esperanza.

El con-fe-sonario es el armario de la fe.

Conozco a un músico creyente que ha compuesto una obra en clave de "fe".

Todos creemos que la fe no tiene precio. ¡Alto! Eso no quiere decir que no valga nada.

El árbol que más se parece a la fe es el árbol genealógico.

La fe suele desencadenar insultos; yo lo pienso cuando me gritan: ¡feo!

Cabe suponer que Jesús, carpintero, descubría a aquellas personas que tenían "madera de creyente".

Para los ateos la fe es MUDA, puesto que "no les dice nada".

La vida de los hombres se parece a la de las serpientes. Mientras los creyentes se asemejan a ellas en que su fe les hace "cambiar de piel varias veces", los incrédulos son, en realidad, "una raza de víboras".

Nuestra fe es como un puente. Cuando las dudas llegan a él... ¡resulta que es levadizo!

JOSEP MARIA CALPE i MELENDRES

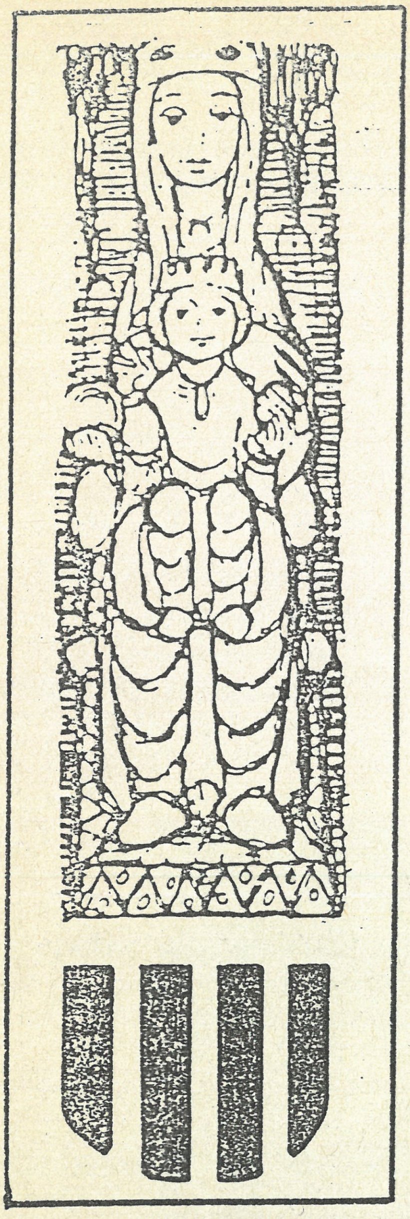

Noia del veïnat
de Natzaret,
dona del poble,
casada amb un
treballador, pobre
entre els pobres
de Jahvé:
deslliureu la
vostra Catalunya
del materialisme
consumista i del
benestar insolidari
arrenqueu-nos d'aquest món
d'explotats i explotadors
i forceu l'Església catalana
a optar, com Jesús,
per la convivència i per l'acció
a favor dels pobres de la terra
que són els únics hereus del cel.

Pere Casaldàliga